

HOM

BIBLIOTEKA

85H-1

B37

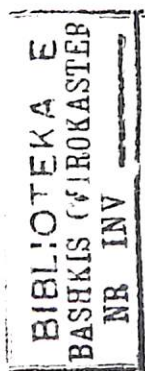
andi bejtja

ONUFRI

85H-1
B 37

ANDI BEJTJA

HON

*poezi
dhe
tregime*

Onufri

Redaktor: Xhevahir Spahiu
Korrektor letrar: Pajtim Bejtja
Faqosja: Romeo Teneqexhi

© **Andi Bejtja**

Shtypur në shtypshkronjën e Shtëpisë Botuese
ONUFRI Elbasan, shtator 1995
Tel/Fax. + 545 2043

andi bejtja

lindur në Tiranë, në dhjetor 1969. U diplomua në Universitetin e Tiranës në degën Gjuhë Shqipe dhe Letërsi. Diplomoi me temën "Poezia e Nazim Hikmetit". Pa mbaruar universitetin filloi karrierën gazetareske, duke punuar në gazeta të ndryshme të shtypit shqiptar, ku kryesisht u mor me shkrime politike. Ka qenë zv/ kryeredaktor i gazetës "Sindikalisti", kryeredaktor i gazetës "Dita Informacion" dhe dy vitet e fundit ka mbuluar politikën pranë sektorit politik të së përditshmes "Koha Jonë". Që prej qershorit 1995 është kryeredaktor i revistës kulturore "AKS".

Botimet e para në poezi dhe prozë mbajnë emrin e gazetës "Studenti", për të botuar më pas edhe të "Zëri i Rinisë" e "Drita". Vëllimin e parë me poezi të titulluar "Fall", e publikoi në vitin 1993. Ky është libri i tij i dytë.

parathënie

Tani që ju
Nuk para lexoni poezi,
Unë shkruaj më shumë.
Është një kokë mushkësi e kotë
Por konkrete,
Si kjo kometë që zhgarravit në qiell
Është një inat uJOR,
Që tokën e bën të rrafshhtë
Si në legjendat e vjetra biblike;
Tipik për Bashkësinë tonë
Të përbërë nga
Fjalë, zjarr, ëndrra dhe letër;
Për racën tonë
Të dalë jashtë mode.

Unë nuk dua të flas më
Njerëz,
Ne j'u kemi lënë me barrë
Në shtrat pa shkuar ende.

lindje

Ndodhesha në bark të nënës
Duke luajtur me qiellin e barkut të saj
Herë-herë
Yje përkëdheljes
Më binin mbi kokën tullace
Dhe në gjuhën e lëngët
Më vdisnin dhjetëra kuaj fjalësh
Që do të rilindin më vonë.
Ndjeja si po më formoheshin gishtërinjtë
Dëshira e madhe për të trokitur diku...
Sa guxova të mendoj
Veten e gjeta burrë
Për pak do isha bërë plak.
Ndodhem në bark të nënës
Duke pritur të bëhem foshnje.

hon

Ne lindëm nga një PSE
Dhe kërkoni të bëheshim SEPSE,
Por s'mund të ishim më tepër
Se
PSE + PSE
E
PSE + PSE
=
Me një grusht mjegull
Që

stresnajë

Dritaren e mbyll lehtazi, xhami përsëri thyhet
I shkund qerpikët dhe shikoj kodra të virgjëra
Që përpiqen të kthehen me fytyrë nga dielli.
Humbin të gjitha kohët
Dhe e djeshmja fle në shtrat me të nesërmen
Teksa e sotmja e djersitur
Endërron të shkatërrojë krevatin.
Babai niset për udhë
E nëna shfleton albumin e fotografive
Dy rrokje të dehura shkëputen nga trupi i fjalës
Qëndrojnë me orë të tëra para pasqyrës
Krihen e lyejnë buzët me të kuq
Për t'i shpëtuar monotonisë e plakjes:
Dielli s'ndriçon aty ku dua unë;
E dashura ime,
Nën barkun tënd një trëndafil i fishkur
Por Apokalipsi kurrë nuk ndodh
Sepse nervat tona mbajnë planetet.

çdo ditë...

Çdo ditë
Pres
Të më ndodhë
Diçka e re
Diçka e pabesueshme
Diçka e jashtëzakonshme

Fundja fundit
Të jem
Një majmun i gëzuar
Majë një peme
Që botën e kundron me një
Buzëqeshje hyjnore, fillestare

O Zot,
Majmun u bëra,
Por këtu
Nuk ka asnjë pemë!

shtëpia jonë

Hija e njerkut përkund vetveten
Babai nuk dimë se ku ka shkuar

Në shtratin tim fle një mace e egër
Në pyll baret lakuriq e dashura ime
ideale

Në guzhinë një statujë më ngroh gjellën
Nëna qëndron gjithmonë prapa perdes

Me një kryq druri në dorë
Krishti troket në portën tonë
Duke na u përgjëruar më kot
Që ta kryqëzojmë...

kërmill

M'u desh kohë ta kuptoj
Se jam një kërmill
Që iu ngjita një mali
Të cilin e krijova vetë

Kjo është humbja ime
Fitorja ime gjithashtu

shfletim

Duke kërkuar thelbin e jetës
Pa dashje
Mbeta si zog i plagosur
Nëpër degët e Biblës
Pastaj lexova Kuranin
Pastaj të shfletova ty
Grua
Vazhdimisht
Vazhdimisht
Deri
Në
Zbrazëti

limonatë

Nesër do të shkoj në plazh
Me një femër paksa budallaçkë
Me një femër limonatë
Pra, me një femër shumë femër.
Do të bëjmë muhabete limonatë
Do të fryjë një erë e lehtë, limonatë
Do të porosisim dhe nga një limonatë
Në një bar ku kamarierët kanë fytyrë
idiote

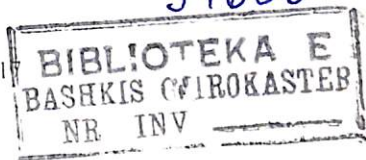
Plotësisht limonatë,
Madje dhe detin do ta kthej në
Limonatë
Për të kapur
Thelbin e jetës

dashuria është orë...

Dashuria është orë
Pa akrepa
Ishull pa det
Kohë pa kohë
Kapele pa kokë
Kokë pa kapele
Dashuria është orë
Pa akrepa

Akrepa janë këmbët e tua
Kur ti bëhesh e mërzitshme

54608

***me kokën
në gjunjët e tu***

Me kokën në gjunjët e tu
Bota është ndryshe

Vdekja s'është në mes
Eshtë anash

Madje
Dhe ti vetë
Për dreq
Je ndryshe;

Nuk je më një femër
Që në gjunj
Mban kokën time

shtrati yt

Tashmë ajo urë dashurie
Eshtë shkatërruar
Po përderisa dhimbja jote
Ende ka dy brigje
Unë do të vazhdoj të rrjedh
Si ujë
Nëpër shtratin tënd
Të mbushur me imazhe meshkujsh

femër dhe disko

Kjo muzikë
Na bën koketa

Herë shtyhem me bërryla
Herë bërrylat i përdorim
Si rrema
Për të shkuar diku
Për të kërkuar dikë

Po vallë, kë kërkojmë?

Burri është pas malit
I dashuri është pas kodrës
Zoti është pas zemrës
Djali është pas brekëve

Kjo muzikë
Po na bën
Shumë shpejt
Koketa

Herë shtyhem me bërryla
Herë bërrylat i përdorim
Si rrema
Ne kërkojmë mashkullin-
As burrin
As të dashurin-
Një mashkull
Pa formë
Pa emër
Një mashkull
Që na kthen ngadalë
Jo kaq shpejt
Në koketa

dashuri mbi dashuri

Çdo dashuri e re
Më zë mbi një dashuri të vjetër
Dhe s'është dashuri
Për është dhe dashuri

Niset për mal
E mbetet kodër
Sapo bëhet lumë në vjeshtë
Kthehet përrua në shi

Dhe unë bie të flë
Me një fytyrë majtas, një djathtas
Pa dashuri
Me dy dashuri

Në gjunj mbaj kokën tënde
Në duar flokët e një tjetër femre
E zemra si jastëk përthyhet
Por shpejt formësohet sërish

E dashura e vjetër gjithmonë thotë
"Ti je një mi"
Por unë jam një mace
Që kacavirrem pas shpirtit tim

orë stilistike

Të dashur nxënës,
Kemi një dashuri normale
Të cilën duhet ta paraqesim
Sikur është një dashuri e zjarrtë, e çmendur.
Burrit s'kemi ç'ti bëjmë
S'ia ndryshojmë dot hundën
As gjarprin tekaxhi mes këmbëve
As zakonin e të ardhurit pas mesnate
në shtëpi.

Dhe gruas nuk ia ndryshojmë dot flokët
As njëren bebe të syrit
Ku i është ngjitur një burrë tjetër
Që pi vazhdimisht cigare
Dhe ia shkund hirin mes shalëve.
Shkurt, do të na duhet
Të marrim një ndajfolje koketë
Një mbiemër miklues
Dhe një folje sensuale;
I përziejmë të gjitha bashkë
Në shtratin martesor
Aty ku boshti i stilistikës
Pritet me boshtin e ndjenjave
Dhe krijojmë një koktej marramendës fjalësh;

Por burri dhe gruaja
Duhet të flasin papushim
Duke krijuar një ujëvarë stilistike
shumëngjyrëshe, të padepërtueshme
Po e theksoj
Duhet të flasin papushim
Me njëri-tjetrin
Por sidomos me të tjerët
Duke u thënë se sa shumë e duan njëri-
tjetrin
Se sa të lumtur janë me njëri-tjetrin,
Siç bëjnë shumica e bashkëshortëve të
pakënaqur
Apo poetët e dështuar të kësaj bote
Duke na sjellë gjithmonë ndërmend
Se sa e ngjashme është hipokrizia
Me parimet e ngurta të stilistikës.

lirikë moderne

I gëzohen projektimit të hënës
Dëshirat
Me avull shprese
Shkruar
Në mur pamundësie
Ku tullat janë ngjitur
Me lëndë jashtë çdo logjike.
Shiu pret projektimin e hënës
Breshëri pret projektimin e hënës
Me gisht drejtuar nga dielli
Vdiq njeriu
Që vuante nga pagjumësia.

ndërrim stinësh

Syrin e qelqtë të vjeshtës
Shpoi një poet
Ndjenjat
U mbuluan nga dëbora

natë vere

Kaq kohë hëna pret
Pret hëna
Të kalojë ndonjë re
Për të fshirë lotët e saj
Të arta

nata gjithmonë është larg

Nata gjithmonë është larg
Do kohë që bari të kërruset
Nga hapat e padukshëm të yjeve.
Madje, asnjëherë nuk rrezohet gjethi
I mbrëmjes së kaluar
Dhe ne kurrë s'i shikojmë
Ngjyrat e verteta të ditës.
Ndaj, lëre ëndrrën të dremisë ca
Lëri flokët e lagur
Të harrohen në puhizën e detit
Ke kohë të krihesh më vonë
Për t'u parë
Në vitrinat e mjegullta
Të vdekjes

fjalët

Kur unë fle, flenë dhe fjalët
Flenë në kokën time
Ku gjenden peisazhe që nuk ekzistojnë
Flenë të kapura për dore
Pa e cënuar kuptimin e fjalisë.

Unë këpus një degëz të dridhshme mendimi,
Dhe i kullos fjalët e përgjumura
Duke marrë ngadalë rrugën për në zemër
Rrethuar me një paqartësi diskrete...

kronikë poetike

Sot

U diskutua në parlament

Ligji "Për kthimin

dhe kompensimin e metaforave"

Paraqitur

Nga një grup poetësh

Që s'kanë filluar

Të shkruajnë ende.

Unë natyrisht

Votova kundër

Por kundër votuan
Dhe Eskili
Dhe Homeri
Ish feudalë të mëdhenj
Që zotërojnë
Me mijëra hektarë togëfjalësha.
Pas dështimit
Të këtij projektligji
Borhesi
Kryetar i Parlamentit
U tha reporterëve
"Se sot krijuam
Hapësirën e nevojshme legjislative
Për të vjedhur
Nga pak
Njëri-tjetrin"

Pause Café

Në fillim, ideja për të përzier në një libër poezi dhe tregime, nuk m'u duk aspak e mirë, madje mund të them neveritëse. Por pasi u mendova pak më shumë, kjo ide m'u duk joshëse dhe plotësisht e drejtë, për arësytet e mëposhtme.

Së pari, disa nga tregimthet lirike të këtij vëllimi e ndjejnë veten më mirë në një libër me poezi, se sa në një libër me tregime. Ato kanë ritmin e një poezie dhe ato që mund të quhen "vatra të frymëzimit" kanë të njëjtën përbërje, ngjyrë dhe temperaturë, si gjatë momenteve kur shkruaj poezi, ashtu dhe kur kam shkruajtur këto tregimthe.

Por edhe tregimet e tjera më të gjata të këtij libri, pavarësisht nga gjatësia e tyre, pavarësisht se nga një lexim i parë, mund të duket sikur stonojnë me poezinë dhe minitregimet, pavarësisht se mund të kenë një intensitet tjetër, kanë atë çka më lejon mua t'i përmbledh në këtë vëllim: temperaturë të njëjtë të "vatrave". Gjatë punës për këtë libër, e kam ndjerë më shumë se kurrë atë që kritikët bashkëkohorë e thonë shpesh: poezia moderne është prozë dhe anasjelltas.

grafi

Eshtë një çast, një çast tejet fluror, kur fillimi është fund dhe fundi fillim; çasti midis ëndrrës dhe zgjëndrrës. Atë çast kisha përshtypjen se gjithçka po ndodhte brenda kapakëve të syve të mij. Përftoja njëkohësisht peisazhe, zhurmë dhe aromë. Një majë gjilpëre gërvishte në brendësi të kapakëve të syve, duke u munduar të krijonte ca trajta të pakuptueshme, për të cilat maja e asaj gjilpëre nuk ishte aspak e denjë. Kërcitje takash. Më parakalonin me shpejtësi marramendëse dhjetëra këmbë grash dhe këpucë burrash. Nuk e kuptoj se si në gjysmëndërr njeriu mund të ndjejë erën e një parfumi. Ishte një erë parfumi që tmerrësisht shpejt u përzie me një erë trupi. Në fytyrë m'u lëshua një tufë flokësh që përpak desh krijoi

tërmet në retinën e syrit. Më e çuditshmja ishte se unë isha plotësisht i vetëdijshëm për çka po ndodhte dhe e kisha vetë në dorë t'i hapja sytë e gjithçka të merrte fund. Era e parfumit u nda aq qartë nga era e trupit dhe u tret sakaq, sa nuk ishte vështirë të kuptohej, se ajo erë trupi ishte era e trupit tim të djersitur nga ankthi. Grafia e këtij çasti pothuaj ishte kryer dhe unë tashmë isha pothuajse i lumtur e i çliruar. Mbetej vetëm t'i hapja sytë, t'i shkulja kapakët e syve, t'i tendosja në tavolinën e vogël prej xhami në qoshe të dhomës sime dhe, në pjesën e tyre të brendshme, të mëtoja fosilët e pangjyrta të ëndrrës.

shilarësi

Një shilarës i varur te mani në oborrin e gjyshes. Një djalë i vogël dhe një vajzë e vogël me një gërshet të vogël, shilaren në shilarësin e vogël. I kanë hedhur dorën në qafë njëri-tjetrit. Shilaren dhe këndojnë të gëzuar. Një erë e lehtë fillon të fryjë, ose nuk fryn fare, ose fryn fare pak. Ata e ndërpresin këngën dhe najviteti fëmijëror shpërthen.

-Se ç'ndjej diçka mes këmbëve-thotë djali.

-Edhe unë ia kthen vajza.

-Ç'të jetë vallë?

-E ka fajin era!

-Era!

-Si era!?

-Po pse era?

-Hë pra, pse era!?

Vajza ikën me vrap dhe djali e ndjek si i përgjumur. Hynë në shtëpi. Hipin në divane dhe fillojnë një betejë me jastëkë. Kapen ëmbëlsisht, rrotullohen derisa bien në dysheme. Fustani rozë i saj ngrihet dhe djalthi verbërisht ia ul paksa të mbathurat për të parë se çka aty brenda. Një hop vajza e vogël stepet, më pas e shtyn dhe i lutet që të shohë dhe ajo tek ai. Shikon dhe naiviteti fëmijor merr fund. Tani ata janë shokë dhe armiq të pashmangshëm. Një erë e lehtë lëkund shilarësin e vogël. Ata nuk guxojnë të hipin së bashku. Madje, as veç e veç, sidomos kur fryn erë. Shilarësi lëkundet, lëkundet bosh. Lëkundet një shilarës i bardhë. Një shilarës i bardhë lëkundet në kthinat e kujtesës, ku dremisin kujtimet e fëmijërisë.

vogëlushja

Të gjitha të ulura perdet e dritareve të autobuzit, me përjashtim të njërës, ku një vajzë e vogël shikon aq papërqendrueshëm përjashta, sa të lë përshtypjen se më tepër dëgjon se sa shikon. Dhe, po të vësh me kujdes pozicionin e saj të tendosur, të ngrirë, ankthregues dhe sytë, majën e njërës këmbë që prek si me frikë dyshtemenë e autobuzit dhe buzët e holla, dhe buzët e holla, në syprinën e të cilave duket sikur lëvrijnë të gjitha variantet e ngjyrës së kuqe do të thuash se ajo përgjon dëshirueshëm; a thua se gjendet prapa derës së dhomës së gjumit, në çastin kur prindërit po flasin fjalë të mira për të.

Muzgu vjen beftë, si gjithmonë në dimër, sa që asaj i bëhet sikur ky mantel i errët, akoma

ruajtës i pigmentit të bardhë të ditës, ka rënë jo nga qielli, por nga pjesa e sipërme e autobusit dhe ka rrethuar vetëm këtë autobus, enkas për të, që ajo të mund të shohë nëpërmjet xhamit, atë djalin me kitarë, të ulur në ndenjësën e fundit. Por akoma nuk duket mirë. Shoferi ndez dritat e mugëta të autobusit. Muzgu, drita e dobët e llambushkave dhe tingujt e një këngë sikur e ringjallin edhe njëherë atë afrimitet që krijohet natyrshëm gjatë udhëtimeve të gjata. Dremitësit fillojnë të çmpihen. Hamësit u zgjasin të tjerëve ushqimet. Dhe vogëlushja e ka ndërruar pozicionin e saj. Tashmë autobusi ngjan si një skenë teatri e rregulluar pa shije. "Fiona, hajde pak këtu" - e thërrasin vogëlushen vajzat studente. Ajo shkon gjithë naze, me një buzëqeshje praruese, me sy disi të perënduar, duke u fryrë lezeçëm ballukeve. Ulet te prehëri i njërës prej vajzave. I puth të gjitha me radhë. Hesht një hop, fjalët e këngës për të dëgjuar. Një përrallë fillon të tregojë. Pa e filluar mirë akoma, e kupton që s'do të ketë sukses. Për pak kohë ikën, se gjoja e kërkon babai. Sërish vjen. Imiton djalin që i bie kitarës. Fiton të qeshurat e studenteve. Vetëm ata që këndojnë s'e kanë mendjen tek ajo. Një dëshirë e madhe e pushton, e miklon të tërën, që të tërheqë dhe vëmendjen e atyre që këndojnë, e sidomos të atij djalit brun që i bie kitarës e kur këndon në qafë i duken dy damarë, si dy përrenj.

që në pjesën e sipërme të qafës bashkohen. Bën çmos. Afrohet. U buzëqesh atyre. I prek paksa me dorë...por asgjë, përveç disa buzëqeshjeve dhe shikimeve të papërfunduara, të amështa. Kthehet te dritarja. Rrëshqet vështrimin mbi xham. Por ajo dritare nuk mund të shërbejë si pasqyrë, pasi xhami i saj është mjaft i pistë. Tenton ta fshijë. Shpejt kupton që pislleku është nga jashtë. Tenton ta hapë. S'mundet, veçse një fije. Fshihet pas ndenjësën. Shoqëron me sy gllënkën e një pijeje me ngjyrë, që ai djali me kitarë kthen nga një shishe pa etiketë. Vë re bjonden përbri tij, që ai e shikon ca si tepër dhe në mënyrë të çuditshme. Një letër i kërkon babait dhe stilolapsin. Një kokë rrumbullake vizaton. Kërkon lapsat me ngjyra në çantën e saj të vogël. Bën disa flokë të verdhë (më tepër janë zhgarravina) mbi kokën e rrumbullakët. Dy sy ngjyrë kafe vizaton. I ndërrohet mendja. Bën dy vrima. Qesh me vizatimin. Me ironi. Dëshiron t'ua tregojë vajzave, t'u thotë se sa shumë ngjan vizatimi i saj me atë bjonden. E gris. Herë e pezmatuar, herë e lumtur. Dritaren kërkon të hapë, për të fshirë xhamin dhe për të hedhur copërat e letarve. Copërat e letrave i hedh nga hapësira e vogël që ka mundur të krijojë. Xhamin s'e fshin dot. Shikon më inat të kotë babain. Ngrihet. Vjen përçark sipas ritmit të këngës. Përçart bërtet, në mënyrë që

t'u prishë këngën atyre... dhe atij dhe asaj...
Lodhet. Shkon te vajzat. Fshin djersën që më
tepër ka përshtypjen se i ka dalë për shkak të
një ankthi të brendshëm, të pakuptueshëm.
Këtë herë, e dorëzuar, shikon nga ata, si me
dhimbje. As dëgjon fare këngën. Në vesh i
bëhet se ka një kile pambuk. Gati sa nuk e zë
gjumi. Zëri i një vajze e zgjon:

"Fiona, o Fiona, kush të pëlqen më shumë nga
këta çunat?" Çfarë the? - përgjigjet Fiona, gjoja
sikur nuk e dëgjoji pyetjen. "Si thua t'i, kush
është më i mirë nga këta çunat" - pyet edhe
njëherë këmbëngulëse vajza. Ehë, mërmërit
indiferente Fiona, e painteresuar në dukje. T'i
studiojmë njëherë - shton. Shikon gjoja
kujdesshëm, tejet bukur, ngultas, duke e zgjatur
shikimin në kohë të njëjtë te çdo djalë, duke u
munduar të mos shfaqë pavetëdijshtëm
instinktët e fshehura të femrës. Ai atje-tregon
me gishtin e vogël të bërë me bojë. E pse të
pëlqen?-pyesin dy vajza të tjera me një gojë.
Sepse - bën sikur mendohet ajo, duke dashur
të shmangë ndrojtjen- ka kitarë, këndon bukur,
ka dhe sy... dhe bluzë të bukur-shton shpejt
dhe ikën. Ndërsa me zërin e brendshëm
radhitjen e bën ndryshe: ka flokë të bukur, sy
të bukur dhe kitarë të bukur, por kjo e fundit
ngaqë dora e tij ngjan hijshëm mbi të. Bluza...
bluzën as që e kishte parë fare. "Ajo atje është
më e shëmtura - thotë për bjonden, në intimitet,

me zë të ulët, duke lënë pezull një heshtje dhe habi, që asaj i duket se ka dalë nga sytë dhe buzët e vajzave dhe ka mbetur aty në ajër lëmsh.

Studentët vazhdojnë të këndojnë dhe të pinë. Ajo si e çmendur fillon të bërtasë me një zë çjerrës, duke u afruar për nga ata dhe duke i rënë barkut me pëllëmbëza. Bërtet, duke lëvizur kokën lart, duke u hedhur e përdredhur si të donte të shembte autobusin. Ndërkokë... "pusho grerëz"- dëgjohet zëri i fortë i djalit me kitarë. Ajo stepet. Trembet. Frikësohet. Duart i dridhen në barkun e vogël dhe sytë i mbeten për aq kohë besnikë dyshemesë së autobusit, sa ajo tulat fytyrën pas xhamit të dritares, duke mos i lënë lotët të rrëshqasin më poshtë se mjekërza e rrumbullakosur nga inati. Askush s'e ka vënë re. Asnjë udhëtar. As vajzat. As babai që vazhdon të bisedojë me shoferin. As llambushkat e autobusit. As ai... Fshin lotët me fundin e trikos. Fundin ngjyrë krem e rregullon që mos t'i duken kupëzat e vrara të gjunjëve. Fillon të zhgarravisë me stilolaps sipas ritmit të avashtë të këngës, parakrahët, fytyrën, pulpëzat... Edhe njëherë e kthen fytyrën nga ai, i nxjerr gjuhën, por asnjë s'e ka mendjen. Eshtë gati të qajë sërish, po e mban veten. E lodhur ndjehet dhe e fyer. E pushtuar nga ai njëkohësisht. Fyerjet dhe fjalët e mira i

pushtojnë njësoj fëmijët. "Fiona, hajde pak këtu"-e thërret babai. "S'dua"- përgjigjet gjithë inat ajo. "Hajde këtu të them". Ajo më në fund shkon, disi e lëshuar në ecje. "Ç'je bërë kështu mistrece"- e godet me pëllëmbë babai. Ajo qan, qan shumë, duke e kthyer fytyrën nga ai djali brun dhe i egër, si për t'i kërkuar ndihmë. Babai e fshin me shami dhe ajo kthehet te ndenjësja e saj. Shikon udhëtarët që kanë kthyer vështrimet e tyre nga studentët dhe për herë të parë përpiqet të kuptojë tekstin e këngës: dritaren t'i s'e hape, se nuk të la mamaja. Edhe njëherë atë bjonden vështron dhe shkëmbimin e çuditshëm të vështrimit të asaj me të atij. I bëhet sikur këtë vështrim shkëmbimesh e ka hasur diku, në film apo në rrugë. Teksa përpiqet të hapë dritaren e autobusit, i çahet dora përgjatë gishtërinjve dhe dy pika gjaku i bien mbi fundin ngjyrë krem. Dritaren s'mundi ta hapte dot. Nxjerr shaminë dhe mbështjell pjesshëm dorën. Shikon përjashta. Errësirë. Siluetat e pemëve lëvizin si të ankthuara. I mjegullohet shikimi. Siluetat e pemëve nga shpejtësia e autobusit bëhen një sfond gri i shformuar. Ajo vë duart te hekuri përgjatë dritares dhe dremit. Harresa e shpejtë feminare pothuajse ia largon atë figurë, ata sy, ato flokë...Ndërkohë ajo vazhdon të udhëtojë në një varkë bashkë me Elmën, Elertin dhe Violën. Lundron në një varkë me velë pak a shumë të

bardhë , si ngjyra e fundit të saj, ku kuqojnë dy pika gjaku. Kështu i bëhet në gjysmëndërr. Autobusi ka ndaluar, por ajo s'e kupton. I duket se po sheh në ëndërr dhe një të kuq buzësh dhe autobusin që herë-herë shndërrohet në varkë. Befas, zgjohet me mendimin se buzët i ka të lyera me buzëkuqin e mamit.

gjakësim femëror

Sonja dhe Eni u takuan të shtunën në darkë në disko dhe të djelën vendosën të jetonin së bashku. Nuk e njihnin dhe nuk e kishin parë njëra tjetrën më parë, ndaj të dyja u habitën disi nga kjo miqësi e shpejtë dhe e vrullshme, e ngjashme me atë miqësi që ndodh vetëm me dy adoleshente të virgjëra. Ishin të dyja të 30-tat, beqare dhe jetonin vetëm. Ndoshta vetmia ishte arsyeja kryesore që i shtyu të merrnin këtë vendim të shpejtë, por më e besueshme duket se është ajo çka Eni kishte shkruar një javë më vonë në ditarin e saj: "Të dyja ishim të delizionuara nga meshkujt". Në të vërtetë, nuk mund të quheshin femra të bukura, por kishin një feminitet të veçantë që

nuk mund t'i linte meshkujt fare indiferentë. Pak javë më vonë, kur do t'i tregonin njëra tjetrës historitë e dashurisë, do të zbulonin se kishin një jetë pak a shumë të njëjtë. "Të gjitha historitë e dashurisë janë njësoj" - kishte thënë Eni. "Meshkujt një turi kanë".

Të nesërmen e asaj dite që ishin takuar në disko, dy orë pasi kishin marrë atë vendim të shpejtë, Eni gjeti një çift grek që kërkonte shtëpi me qira dhe të hënën në mëngjes ajo nënshkroi një kontratë 6 mujore, duke e lënë shtëpinë bashkë me plaçkat dhe sendet personale. Mbasdite ajo, me dy valixhe në dyar trokiti në derën e shtëpisë së Sonjës, e cila e priti me një shprehje të çuditshme në fytyrë, sikur donte t'i thoshte: kush je ti moj vajzë që do të jetosh me mua?

Por akulli u thye shpejt. Sonja i tregoi të gjitha vrimat e shtëpisë, duke filluar që nga enët e deri te dysheqet dhe jorganet në depo. Pasi kishin pirë kafënë e parë në atë shtëpi filluan të bisedonin për problemet financiare. Sonja punonte laborante në një institut në periferi të qytetit dhe paguhej shumë më pak se Eni, e cila punonte në një agjensi turistike me emër. Miqësia e nisur u çua më tej kur Eni tha se "paratë e shtëpisë që kam lënë me qira janë dhe të tuat". Filloi një jetë e qetë femërore, me shëtitje, duke lexuar përditë horoskopin, duke biseduar për fustanet, meshkujt, martesën dhe

periodat. Shtëpia e gjitha kundërmonete dy lloje parfumeshe, era e të cilave vinte e ndarë nga dy dhomat, për t'u bashkuar në koridore, për t'u shkrirë në guzhinë, aty ku bëheshin thashethemet e mbrëmjes.

Që nga fillimi i Janarit, kur kishin filluar të jetonin së bashku, e deri në mes të marsit, asnjë mashkull nuk kishte shkelur në shtëpinë e tyre, përveç një komshiu që erdhi për të rregulluar siguresën e djegur të dritave. Në mes të marsit Sonja erdhi në shtëpi bashkë me një mik të ri, të cilin Eni nuk e pëlqeu si pamje. Ishte një arkitekt, rreth të 35-ave, i gjatë, me disa muskuj të fuqishëm në qafë. Enit nuk i pëlqenin meshkujt e fuqishëm, me muskuj. Ajo dëshironte ata meshkuj elegantë, të brishtë dhe mundësisht të verdhë në fytyrë. Mondit, miku i ri i Sonjës, nuk kishte asnjë fije intelektualizmi në atë fytyrë të kuqe, ndoshta nga rakia e tepërt.

Miku i ri filloi t'i vizitonte rregullisht deri sa një ditë ai filloi të flinte në krevatin e Sonjës. Mikeshat tani nuk shpenzonin shumë kohë me njëra tjetrën dhe Eni u detyrua t'i shikonte vetëm filmat e mbrëmjes teksa Sonja lëshonte klithma kënaqësie në shtrat. Pas pak kohësh Enit filloi t'i hynte në zemër arkitekti fytyrëkuq. Madje një ditë ajo i tha Sonjës se ishte me fat. Duke pirë kafe një mbasdite në kuzhinë, Sonja hapi një bisedë të rëndomtë, karakteristike për

të gjitha femrat e botës:

-Eni, kanë kaluar dy javë dhe nuk po më vinë periodat. Kam frikë se kam mbetur me barrë. Dhe tani nuk i kam punët mirë me Mondin.

Eni u habit se si një gëzim i brendshëm, i beftë, ia pushtoi trupin kur, dëgjoji fjalinë e fundit.

-Mos u mërzit - i tha. Gjëra që ndodhin. Do të vinë...

-Jo, jo... Unë tërë jetën i kam pasur shumë të rregullta, kam shumë frikë...

Tri ditë pas kësaj bisede, Sonjës i erdhën periodat dhe po atë ditë i erdhën dhe Enit, veçse me pesë orë vonesë. Atë ditë e festuan dhe pinë si të marra, duke mos e marrë në konsideratë faktin që, ndërsa muaj më parë i kishin periodat rreth 20 ditë larg njëra tjetrës, tani u kishin ardhur në të njëjtën ditë.

Sonja i rregulloi sërish punët me Mondin e ndërkohë Eni nuk po e kuptonte se si arkitekti, dikur antipatik, po i hynte gjithmonë e më shumë në zemër. Muajin tjetër periodat u erdhën sërish në të njëjtën ditë, vetëm me dy orë diferencë. Të dy mikeshat u çuditën paksa, por nuk e vranë shumë mendjen, deri kur pas dy muajsh, në qershor, kur Eni e përsëriti kontratën me çiftin grek, periodat u erdhën vetëm me gjysmë ore diferencë. Sonja u mundua ta paraqesë si rastësi, ndërsa Eni u shqetësua seriozisht dhe vendosi të bisedonte me një mjeke, shoqe të saj në maternitet.

Mjekja i tha Enit se ky fenomen nuk ishte i panjohur dhe ishte i shpjegueshëm në mjekësi, por ajo nuk dinte ta shpjegonte në detaje. Kishte të bënte me hormonet femërore, apo me diç tjetër. Por tashmë Eni nuk ishte e shqetësuar vetëm për këtë problem. Ajo kishte frikë nga disa mendime satanike që i kishin ardhur në kokë në lidhje me të dashurin e Sonjës. Një muaj më vonë, kur Sonja nuk ndodhej në shtëpi, Eni, duke pirë e biseduar me Mondin, përpak sa nuk i ishte dhënë arkitektit, i cili ishte plotësisht i gatshëm. Atë natë, kur Mondin u largua rreth orës 12 të natës, të dy mikeshave u erdhën periodat vetëm me 5 minuta diferencë. Këtë herë u trembën vërtet dhe për një arsye të pashpjegueshme e panë njëra tjetrën si armike.

-Kjo është e çuditshme - kishte thënë Sonja duke dalë nga banjoja.

-Po, kjo është shumë e çuditshme - i ishte përgjigjur Eni.

Në shtator periodat u erdhën me tri minuta diferencë. Në tetor pothuajse në të njëjtën minutë. Fundi i nëntorit i gjeti të dyja me orë në dorë, duke matur sekondat. Periodat u erdhën në të njëjtën minutë. Të dyja u përplotën instinktivisht dhe më pas u përqaftuan pa asnjë arsye të kuptueshme.

Disa ditë më vonë Sonja u nda nga Mondin dhe të dy mikeshat folën me aq nostalgji për këtë

mashkull, sa për një moment Sonja dyshoi se nuk kishte qenë ajo e dashura e Mondit, por Eni.

-Pse nuk gjen dhe ti një mashkull - i tha Sonja. Eni kurrë nuk i kishte lënë shteg mikeshës së saj të kuptonte ndjesitë që i kishin lindur për Mondin. Ajo, gjithashtu, kurrë nuk ia kishte shprehur dyshimin se fakti që periodat po u vinin në të njëjtën ditë e minutë, ndoshta po i bënte të kishin të njëjtat ndjenja për çdo objekt mashkullor. Apo mos vallë ishte kjo thjesht një rastësi, apo një xhelozie femërore që e shtyn femrën të afrohet me mashkullin e tjetrës? Eni, gjithashtu, nuk i kishte folur mikeshës së saj dhe për të dashurin e saj të ri, me të cilin ishte njohur tremuaj më parë. Kjo frikë kishte mbjellë shumë fiksime në mendjen e Enit. Para se të flinte ajo sigurohej mirë nëse e kishte mbyllur derën e dhomës, për të mos lejuar ato hormone, apo ç'dreqin ishin të vinin nga trupi i Sonjës te trupi i saj dhe anasjelltas. Kishte përshtypjen se kjo lëvizje e çuditshme grimcash të pidentifikuara ndodhte natën. Nuk e mbante mend se ku e kishte lexuar (apo ndoshta e kishte krijuar vetë) se periodat kishin një lidhje me hënën. Por nuk kishte Perëndi që të ndalonte atë komunikim femëror. Grimcat e padukshme dilnin nga trupi i njëra tjetrës, çanin muret e dhomave, batanijet, çarçafët, lëkurat, për t'u vendosur në fund të trupave, diku aty

poshtë barkut, për t' u ngjitur më pas në zemrat dhe mendjet e tyre.

Periodat u erdhën në të njëjtën sekondë dhe në tre muajt e ardhshëm.

Eni ishte e shqetësuar dhe një ndjenjë e çuditshme e frenonte që t'ia prezantonte Sonjës mikun e saj. Ajo e ftoi atë në shtëpi vetëm kur Sonja i tha se atë natë do të flinte te prindërit e saj në fshat.

I dashuri i Enit, Arjani, kur shkeli për herë të parë në shtëpinë e dy mikeshave u ankua dhe u habit se si ajo nuk e kishte ftuar më parë. Çifti kishte tre muaj që bënte dashuri nëpër lulishte dhe shtëpitë e të tjerëve.

Pasi hëngrën një darkë të thjeshtë, pica të blera gati dhe pinë dy shishe verë, shkuan të etur në shtrat. Ai filloi ta zhvishte, duke u munduar t' i puthte çdo pjesë të trupit, derisa të dy humbën në ekstazë. Ajo ndjente erën e trupit të tij dhe një ngrohtësi që i vinte nga pjesa e poshtme. Më pas e zuri gjumi. Më vonë nëpër gjumë ajo ndjeu dhe një erë tjetër trupi dhe kur arriti të numërojë vetëm me hundë, ajo klithi: "O zot, po ne jemi tre". Kur hapi sytë, arriti të dallojë konturet e fytyrës së Arjanit dhe të Sonjës. Të dy fytyrat ishin aq afër njëra-tjetrës, sa ajo pati frikë se do të shkriheshin në një. Pati dhe ajo një dëshirë të fuqishme ta bashkonte fytyrën e saj me to dhe ashtu bëri. Në mëngjes, dy mikeshat të trullosura panë

një fytyrë cinike mashkulli që u largua plotësisht i kënaqur dhe rrezet e imta të diellit që pushtuan krevatin. Gjatë gjithë natës nuk kishin folur asnjë fjalë me njëra tjetrën. Po vështroheshin sy më sy me një vështrim të amësht, të njëtrajtshëm dhe pa asnjë domethënie. Ndërkohë të dyja ndjenin se si ai komunikim fiziologjik, ndoshta shkak i ndodhisë së pakëndshme, vazhdonte të miklonte trupat e tyre vetëm disa centimetra larg. Ky shkëmbim hormonesh femërore, tani shumë më intensiv se kurrë më parë dhe kjo ngrohtësi trupash, i bënë mikeshat të kuptonin se ishin më tepër mike se sa armike.

ë ë ë

Jemi në shtëpinë tonë. Eshtë natë. Natë dimri është, por në shtëpinë tonë është mjaft vapë. Ndjej një siklet, një siklet të madh dhe në sy më zbret imazhi i mizës në gotë. Ajo, gruaja ime e gjorë shterpë, hap dritaren, por për çudi temperatura e dhomës rritet. Te hardhia që ka rrethuar dritaren unë shoh një gjarpër. Nuk jam në gjendje ta përcaktoj çfarë lloji është dhe çfarë ngjyre ka, por sytë dhe gjuhën që nxjerr herë pas here i ka të bardhë. Unë për vete nuk trembem. Asaj nuk ia tregoj, se nuk dua të frikësohet. Kjo vërteton se unë s'i kam humbur ndjenjat për të. Këtë po e theksoj, se në këto çaste ajo flet se unë s'e dashuroj, se qenkam i poshtër etj.etj,... Por unë s'ia tregoj gjarprin, se s'dua që të trembet, se ndoshta mund të

ketë ndonjë fëmijë në bark. Megjithëse jo, jo...
Ah, harrova t'ju them se herë pas here dëgjohet një si qarje, një si rënkim ëëë... ëëë... dhe... heshtje ëëë ... dhe heshtje. E pyes...

- Pse je veshur me rroba kaq hermetike? S'të duket as gusha, as gishti i madh i këmbës, madje as faqet nuk t'u dukërkjan. Eëë dhe ... heshtje. Përtej formatit të dritares së hapur duken gjarpri dhe hëna. Vapë... shumë vapë

...

- Sepse nuk dua që të më prekësh ti - përgjigjet ajo.

- Që mos të të prek unë?! Por unë do të prek përderisa ti mban akoma unazën që të kam dhuruar.

E pasi them këtë, sepse më kujtohet që në anën e majtë ajo ka një dhëmballë të prishur, në anën e djathtë të kofshës ka një shenjë djegieje, e ka dhuratë nga vëllai kur ka qenë i vogël.

- E pse të më prekësh?! Kot?! Sa për të më krijuar rrudha?

Ti je shterp. Ti kurrë s'ke për të lindur.

- Ti je shterpë e jo unë. Ti këtë e di shumë mirë. E s'mjafton kjo, por ti je dhe e çmendur.

- Unë e çmendur?! - ma kthen ajo, duke lëvizur supet në mënyrë nazike.

Vapë. Errësirë e pjesshme në dhomë. Përtej dritares... Hëna dhe gjarpri që përkëdhelen te hardhia. Eëëë... dhe ... heshtje.

- Ti je e sëmurë psiqike. Po, po, mos vështro ashtu. Ti je e sëmurë psiqike, përderisa s'ngopesh së treguari organet seksuale shoqeve të tua dhe doktorëve.

- Po ashtu vepron edhe ti.

- S'është e vërtetë ...

Eëë dhe heshtje. Hëna dhe gjarpri.

Ne kot mundohemi t'i mbushim mendjen njeri-tjetrit për shterpësinë tonë - ndërhyj përsëri unë. Të jap leje të bësh një fëmijë me cilindo mashkull qoftë, - shtoj në mënyrë ironike.

- Po ashtu dhe unë, - përgjigjet ajo.

Mua më vjen për të qeshur dhe dua t'i them se s'kam nevojë t'i marr leje asaj, por ... s'kam fuqi të flas.

Unë largohem me një femër dhe ajo me një mashkull. Për çudi lindim nga një fëmijë. Të dy fëmijët kanë lindur në një orë. Të dy qajnë, ëëë, ... ëëë. Valët e qarjeve përputhen njëra me tjetrën dhe qarjet duket sikur dalin nga një gojë... ë... ë... pak heshtje. Eëëë... pak heshtje. E më pas ëëëëë-ja e zgjatur, bezdisëse, çjerrëse, kristalizohet në veshin tim të majtë të rrasur në jastëkun e krevatit (pasi nga veshi i djathtë nuk dëgjoj mirë këto kohë, për arsye të përdorimit të shumtë të ilaçeve nxitëse "biologjikë"). Zgjohehem i përhumbur... Ashtu i përhumbur zgjas dorën te pjesa tjetër e krevatit ku më parë flinte ajo. Ajo... pse iku ajo? Pyes veten: se mos jemi ne të parët dhe të fundit.

Sa e ndjeshme ishte ndaj çështjes së fëmijës. Por nejtse..., ajo s'ka ikur akoma përgjithmonë. Dhe kuptohet s'ka se si të ikë, përderisa ... Dëgjohet ëëë-ja bezdisëse dhe çjerrëse. Kthehem nga ana tjetër dhe shoh se kam lënë reflektorin ndezur. Nxehtësia ka kohë siç duhet që ka pllakosur pas kokës sime, ka vepruar për bukuri në trurin tim të trazuar, duke bërë që të ndërtoj atë ëndërr të sikletshme. Por sidoqoftë, diçka është e vërtetë: ajo ka kohë që ka ikur. S'po marr vesh ... mos jam në ëndërr akoma. Përsëri ... ëëëë-ja. Këtë herë më e fortë. Dëgjohet qartë që vjen nga dera e jashtme. Ngrihem. Në tokë, nga koka e krevatit ka rënë një libër mjekësie. Shkoj drejt derës, ashtu zbathur, siç jam nga shtrati, pa veshur asgjë me kokën e rëndë plumb, me një përzierje mendimesh dhe skicim skenash pa rëndësi, duke harruar të ndez dritën... hap derën dhe vërtet... një qenie po rënkon, o Zot mos jam në ëndërr... është apo s'është fëmijë. Fëmijë ... po, po fëmijë qenka! Oh, po pse kaq i nxirë?! Sa i vogël dhe sa i shëmtuar qenka, desha të them. Po ç'rëndësi ka. Gjithnjë më mundon mendimi se mos jam në ëndërr. E fus brenda. Eëë-ja mbush gjithë apartamentin. Tani më duhet të vërtetoj se s'jam në ëndërr. Filloj... Kur hapja derën, ndjeva ftohtësinë dhe lagështinë e natës apo dhe edhe të ditës që po gdhinte. Po, po e ndjeva në stomak. Ja...

stomaku po më dhemb. Jashtë binte shi. Po po shi... Hap me vryll dritaren dhe shikoj shiun litarë - litarë. Më duket se tabani i këmbëve më është bërë pis. Po, po, pis... Për të vërtetuar këtë, hipi si i çmendur mbi çarçafin e bardhë të krevatit, që ajo e kishte aq merak dhe kënaqem pa masë kur shoh ... formën e tabanit të vulosur nga pislëku. Zbres. Pastaj ... shikimi, kuptohet, më ngulet te telefoni. U, harrova, po ku është kolopuçi? Ai paska vajtur në kuzhinë, sa qejf... ja, paska hipur mbi tavolinë... e rrëzoi një libër, ja e theu dhe një vazo, tani më duket se do të jetë varur te perdet e dritares. Formoj shpejt numrin e shtëpisë së nënës së saj. Do t'i them se e gjeta atë, atë që dëshironte ajo "ta kthente njëherë shtëpinë mbrapsht". S'ka gjë, - thoshte dikur ajo, le të lodhem duke e rregulluar. E do t'i them se ai, hodhi një libër, theu vazon që ajo e pëlqente, rrudhi qilimin, ja tani më duket se i hodhi edhe perdet. Alo ... Alo ... heshtje. Pres. Në kuzhinë dëgjohet zhurma e rrëmujaxhiut të pritur. Alo, alo, thërras ... Heshtje. Ndërkohë lë telefonin hapur dhe shkoj t'i hedh pak ujë syve që më djegin tmerrësisht, a thua se aty kanë ndezur zjarr djajt. Pastaj shkoj në kuzhinë të shoh djalin apo vajzën tonë. Por, o Zot. Diçka po ndodh me mua sot. Mund të kem gabuar qëparë. Po, po qëparë ... pasi tani e kam shikimin të qëruar dhe trurin e kthjellët. Nuk gaboj aspak: në

kuzhinë ndodhet një mace, po, një mace, një maaacee... Dëshiroj të bërtas me të madhe, por kujtohem se nata s'ka ikur akoma plotësisht dhe më vjen keq t'u prish gjumin fëmijëve e për më tepër fëmijëve të vegjël.

Ndërkohë nga telefoni i hapur alo... alo...

Dëgjohet alo-ja metalike e zërit të saj.

toilet

Ju mund të çuditeni, por kjo që po ju them është mëse e vërtetë: BANJO-ja, në një farë mënyre ka qenë barometri i dashurisë sonë. Më kujtohet kur filluam të jetonim së bashku, sa të kujdesshëm tregoheshim për banjën. Pastronim me kujdes çdo fije floku që na binte në lavaman, çdo copë të vogël fekale që mbetej pasi kryenim nevojat personale. Ishim vërtet shumë të kujdesshëm, si e si mos të linim asnjë shenjë të vogël që mund ta degustonte tjetrin. Kaluan vitet, asgjë nuk ndodhi në botë, veçse ne nganjëherë harronim pa dashje ndonjë fije floku në lavaman, ndonjë copë të vogël fekale... Derisa me kalimin e kohës banjoja u mbush me fijet e flokëve tona, me fekale... U mbush banjoja jonë, më pas gjithë apartamenti, qyteti, planeti, gjithësia... E sërish ishte po ajo kohë kur ne akoma ishim të kujdesshëm për të mos e degustuar njëri-tjetrin, por apartamenti, qyteti, planeti, gjithësia po na degustonin ne, të dy bashkë, veç e veç.

sytë

Nuk e mbaj mend se në çfarë qyteti isha dhe për ku po shkoja. Di vetëm që po prisja të vinte treni me numër 23 dhe duhej të hapja sytë për të hipur vetëm në trenin me këtë numër, pasi çdo tren me numër tjetër nuk më çonte atje për ku isha nisur. Isha ulur në një nga stolat e stacionit të metrosë, duke lexuar një libër që gjithashtu nuk e mbaj mend se kush e kishte shkruar dhe për çfarë bënte fjalë. Kur dëgjova zhurmën e rrotave të trenit që po afrohej në peron, e mbylla librin, u çova në këmbë dhe u mundova të dalloj numrin. Ishte numri 37. Duhej të prisja trenin tjetër. U ula sërish në stol dhe hapa librin. Treni ndaloi. Në një pjesë të shikimit tim filluan të hynin siluetat e njerëzve që zbrisnin dhe njerëzve që po prisnin të hipnin. Isha

gjysmë i përqendruar te libri dhe instiktivisht gjysmë i përqendruar te kjo panoramë mëse e rëndomtë e stacioneve të metrosë. Ndërkohë, pa dashje, thitha shikimet e njerëzve që ndodheshin në tren. Për pak desh e ngrita kokën për të deshifruar fytyrat që rrezonin këto shikime, por nuk e përcaktoj dot se cila shqisë e qënies time mundi të thithë dhe të veçojë një shikim të vetëm, të thellë dhe tepër kuptimplotë. Ishte një shikim i ngrohtë, rrënoqethës, miklues, që gati gati më frikësoi me mirësinë dhe thellësinë e tij njëkohësisht. Unë po e ndjeja të tërin, në të gjithë trupin tim, qelizat e mia. E ndjeja se si po më mbështillte, duke më bërë të ndjehesha i lumtur, por edhe i pafuqishëm për ta ngritur kokën nga libri. M'u krijua përshtypja se mund ta deshifroja më mirë atë shikim me kokë ulur, pa u përballur drejtpërdrejt, sy më sy. E gjitha po ndodhte në pak minuta dhe unë po përpiqesha të kapja mesazhin e këtij shikimi. Kjo nuk kishte të bënte me mendjen time, por vetëm me atë shqisë të papërcaktuar që përmenda pak më sipër. Ndërkohë, diçka më sëmboi në zemër. Shikimi filloi të fliste. Ai tha: "unë të kuptoj shumë mirë ty. Kuptoj mendimet e tua, kuptoj gjithë ç'ke menduar që kur ke qenë në bark të nënës e deri më tani. Unë, madje, kuptoj dhe ç'po mendon e ç'po ndjen ti këto momente." Arrita në konkluzionin se kisha

të bëja me shikimin e dy syve që më kuptonin dhe një të qindën e sekondës më vonë, gjithnjë pa e ngritur kokën, kuptova se ishin sy femre, sy që më kuptonin, sytë e një femre që mund të fejojesh pa u menduar fare, të marthesh, të bëja fëmijë, të jetonim të lumtur, tmerrësisht të lumtur, deri në vdekje. Pas dy të qindash të sekondës po digjesh nga dëshira për të parë fytyrën që mbante ata sy që më kuptonin, të paktën të shikoja se ç'ngjyrë kishin. E ngrita kokën, por treni kishte kohë që ishte larguar. Kishte ikur dhe treni me numër 23, kishin ikur vite, kishin vdekur njerëz, kishte vdekur ndoshta dhe njeriu me sytë që më kuptonin... Unë isha ndeshur me mijëra sy, më mijëra shikime, por kurrë nuk kisha hasur me ata sy që më kuptonin deri në fund të shpirtit tim, të qelizave të mia, të neuroneve, hormoneve... Kam një jetë të tërë që më kot kërkoj t'i gjej ata sy, aq sa shpeshherë, e sidomos kur ndodhem në stacionet e metrosë, dyshoj se ato nuk kanë ekzistuar kurrë dhe nuk ekzistojnë: ekziston vetëm ajo shqisa ime e papëcaktuar që ëndërron çdo sekondë të jetës time të gjejë dy sy që më kuptojnë.

*ajo që nuk e dimë, ajo na duhet;
ajo që dimë, nuk na hyn në punë*

Gëte
(Fausti)

përmbajtja

<i>parathënie</i>	7
<i>lindje</i>	9
<i>hon</i>	10
<i>stresnajë</i>	11
<i>çdo ditë...</i>	12
<i>shtëpia jonë</i>	13
<i>kërmill</i>	14
<i>shfletim</i>	15
<i>limonatë</i>	16
<i>dashuria është orë...</i>	17
<i>me kokën në gjunjët e tu</i>	18
<i>shtrati yt</i>	19
<i>femër dhe disko</i>	20
<i>dashuri mbi dashuri</i>	22
<i>orë stilistike</i>	24
<i>lirikë moderne</i>	27
<i>ndërrim stinësh</i>	28
<i>nata gjithmonë është larg</i>	30
<i>fjalët</i>	31
<i>kronikë poetike</i>	32
<i>Pause Café</i>	35
<i>grafi</i>	37
<i>shilarësi</i>	39
<i>vogëlushja</i>	41
<i>gjakësim femëror</i>	48
<i>ë ë ë</i>	56
<i>toilet</i>	62
<i>sytë</i>	63

*Gjithë natën
Eci mbi ëndërra
Në mëngjes
S'më dhembin këmbët
Po zemra...*